

Egy- és két-fegyverre Magyar, mint hajdon Ányád!
 Ária dífai; Magyar, két- és két-fegyverre serényen!

Yorgo viszonszag, sag lebeg a föld népei dorsán,
 Két most éjbe borongnar, majd nappaltá derülne,
 Most viharod dühjék hadi kü, s bel störmétegerrel.
 Majd a bélyeg Meliden modolyog le egerrel.
 Most ezt egy dítsőséggel fénylők a magosban,
 Míg amaro Momoru méjfébe temetve kevered.
 Ária, hol hajdon hadi fény, s mi veszi dítsőség
 Minden mesterség, s tudomány vesetve rogyogtat.
 Most a rut búcsú, s rablás nyomoru kánya kánya.
 *Hős Eleind is próbálták a stentbe neked
 Kényet, s Napkeletet roppant erejével se tudta meg
 Parsari, mely nyugorot leverő, sebezésbe meríté.
 Nagy tam Ormuadon, vereső Kere küldte e tájra
 Ária sejtéről, haman jött minden időben
 Mind a jó, s rossz, mind a sejt s fénylő a világ,
 Onnan az értékes s külső mértet hajnali fényje,
 Onnan az értékes s külső mértet éjjeli homályja,

bel- s fegyverrel. O8

Ott leg előbb kincölte a legyen szava a föld és
 Onnan támadt a tek és vip szavak modollya.
 Onnan jött a Nemzetséget leverő hatalommal
 Hogy mint a levegőt a villám dögö világa,
 Európa vendége új kelledekre emelje,
 Árpád, és a hét Kapitányok győzedelemmel.
 Minn mikor a görögök megromlott, istansadak élén
 Földalmar és nyavalyák dengnek sohajva a fellén.
 A hitelen égi vihar támad Szélesközök hátsóval,
 Somlódó záporral meg frissítve az árt.
 Ugyvala Európának anyját Szélemé gyávan
 Pistolyo mészestém kalavány kihalásra lobogva
 Mepste fapelve a hős Helleri, a nagy Romai fényű,
 A Napkelet így gyújtotta meg a kincölt világgal.
 Horian most az egész éke hátnál fénybe rogyogván
 Haladolag keletet követő fényjével örönlé
 Ment harmaggal fényű a mindenségbe, — az égen,
 A földön; a lelki erő, a testi erő és
 Egysége e kettőnek tett minden időben
 Mindent a mi föléleket, — ez lett Eldőceinkből
 Hírtét, és ~~nikka erővel~~ győztek a dörögn
 Nagy Heródot a hű hádon

Szív- és-veppei közt Armány vad fergetegének
 Nagy maradékonál jobbát Honj, a lángeset olyan.
 Szép Rendet alapították, mely szatád olia
 A kül, a bel ellen mimonult mérgei modollyal
 Hervadozások örök lángat lobog a Magyar égre
 Genn a Magyar Nemzet, mikoron mai vanidok kérés
 Minn valamely véres Meteor-fény fényel anyéppel
 Napkeleten gyúlt lángjával a Magyarok ki álván
 Genn, de komor felhők fényeset borognak előtté
 Ön kebeléből köd a Vulkanizmus kornyos az égre
 Nemzeti szép napját Gomoru felhőbe menini.
 O pedig ön rennyenét véres börtönmű kevében
 Nappal szunyadozik és nem retteg, mint az orofflan,
 Mely mikoron haragvára náll, meg retten az erdő
 Es a vadak kitérve kihalás, gélre vonulnak.
 Így hős Eldőceink Szép Honjot veppe után fel
 Ördösi Szép Honjot hódolásra véres erővel.
 + Így mi is, álmatol ha fel ébred nemzeti szegünk,
 Veppeink mind pipra adandó arónal az Isen.
 Mar ne felejtsük, hogy csupa hajszalon lebeg olykor
 A történet, és a halál testvére az álom!
 Egy két perre harag válsága a dolgozó arányját
 És
 kopozva + erőnkkel

Es hogy az ég és a föld egyiségei vépi egre.
 Végtelenül sok erő van bennünk, és szunnyadoz alpis
 Kirjút munkásságra a közbe, időbe, a karjunkt.
 Mindent, és még többet mint kétszeres kör Edödy, keni
 Ányuljod segédelni erőt nyújt drága Hazánknak.
 Képzeld, hogy támad az ellenség, hadi láma
 Tűz, és a szomszédok darabolni Hazánkra rohannak
 Népe Honjunkt, a földön futva nyomorú ma.

Radékunk! de ha gyakran remélték egymásban
 Hogy az örökléssel fénylő koronája feleltünk
 Egi világával szücsdönteni doka se szün meg.

A Lélek morgas, a halál nyugvást, és szün
 A Lélek minden az erőt, és békét, és szün.
 Lélek, és test-békét, és szün minden az égi.
 Melynek áldottabb, és gyönyörűbb kint a mi világunk.
 Hadra, pokas képzülni ha békességet ohajtunk.

Hadda Magyar! Lélek- és test-ellenségre, — előre.
 Most az idő, meg nem ragada kor' lelke magával,
 Mely, vész, vagy le tapodni az ellenében merésztől.
 Almaidon nem remélnél e fénylő Eleinket

Lélek-Ányul

Lélek mint fellengener a habzó paripáron,
 A miloron vör- és képi kemény kard jobb kezén
 Mint rohamo szélvész, árva, vagy menyőcsapás, úgy
 Törtene ellene átkattan rohamokkal a földre,
 És itt sorozat vész, és rohamok köré állsz, erővel
 Gyereket és kormányt forgatva, ön maradókat
 Boldogságát inkább mint a magokéért?

Hát mi azon fénylő Magyarok maradáki ne mer,
 Ön mi magunk — és maradáki ne mer,

Ön mi magunk — és maradáki ne mer, meg szün
 V és járva erőnk próbára gyakorlati min.

És így veselkedve szün Eleink hamvában adni,
 És mi magunk szabad, szabadon szülni

Hogy ne a vad szélvész, hanem ön mi vészszűs
 erőnk?

Ön az erős és erős kedvvel, szün a gyenge.
 Az halad, és nyugvást vagy hátrorog álmadoz, alpis.
 Nem minden de nagyon jól függ meg ön ere.
 intől;

Le

BF256/3^v

Lodogás, s fegyver rögzés közt fejtés a Hérod,
Madar, s harmonias munka közt nyilat a
hangok.

Es' suda melóságra emelkedhetnek a népek,
Győze Magyar, s fegyverre erős belisége kevé,
ben,

Nagyn, magadra, igazra, nemésre, valóra Barátim!
A végeztél örökös társaságból ragyog intve,

Kelhez merve a végeztél künve enyészél,
s földi homályba borong a Népek villogo
fénye. ***

Erőmed az minden létezőjén a nagy létező
nél

A ki nem áll egy helyen, hanem a nagy
szélre szor, lepr. -

BF256/4

* A. hajcon éltaragba kever Britannia fényét,
Séditi fényébe s arzfegner fotói karsaja:

** Talpalapra rendve a renego Európánál.

*** Tal. hogy minden erőnt fenntartás a nagy
Házánál

**** Sa most majmoló dár majd szüggendéssel
olító nagy

Prinud fény nyomorú messeskorú sirtit a nap.

A mindenséget melegítő fényragyogásán

BF 2.56/4^v

